

Druhé pravidlo:

**AJ KEĎ TI
NECHUTÍ,
NEMUSÍŠ HNEĎ
VŠETKO OFRFLAŤ.**

„No veď dobre, dobre,“ zahováral Pišti. „Len keď si spomeniem na tie palacinky, ktoré sme jedli v Etiópii – obrovské a obložené všeličím. Ach jaj.“

„Veru, tie boli obrovské a vyzerali ako mesiac,“ pritakával Žolko, ktorý sa cez palacinkový ďalekohľad práve zapozeral na žiarivý plný mesiac.

„O koľko väčšie?“ spýtal sa Peter.

„No veď hovorím – ako mesiac!“ odvetil Žolko.

„Ale veď sa pozri cez okno, Žolko, mesiac vyzerá ako päťcentovka,“ oponoval mu Peter, ktorý bol aj trochu urazený, že viac neoceníli mamkine palacinky ani jeho tajné pašovanie.

„No ale to závisí od toho, odkiaľ sa naň pozeráš. Čím bližšie si k nemu, tým je väčší,“ zamudroval Macho.

„Aha,“ vzdychol Peter, ktorý na toto nepomyslel. „Veď to je jednoduché!“

„A to tie etiópske palacinky vypekajú na čom, na slnku?“ neodpustil si uštipačnú poznámku.

„To by si rád vedel, čo?“ podpichla jeho zvedavosť Lola. „Tak dobre, my ti to povieme. Zaroluj sa ako palacinka pod perinu a my ideme na to. Žolko, poď už sem. Mesiac tam bude aj neskôr!“

A tak sa Peter pekne zaroloval ako palacinka pod perinu, ešte si zadkom vyrobil na matraci pohodlnú priehlbinku a napravil si vankúš, aby sa mu dobre ležalo, ale tak, aby aj videl na hudcov.

Hudci čakali, kým sa uvelebí. „Môžeme?“ spýtal sa netrpezlivo Miši.

„Môžete,“ hlesol Peter odovzdane a ešte si napochytro poškrabal koleno, ktoré ho začalo, ako to už býva, keď musí pokojne ležať, srbieť.

„Bolo to tak,“ začal Miši. „Raz sme sa ocitli v Etiópii, v ďalekej Afrike.“

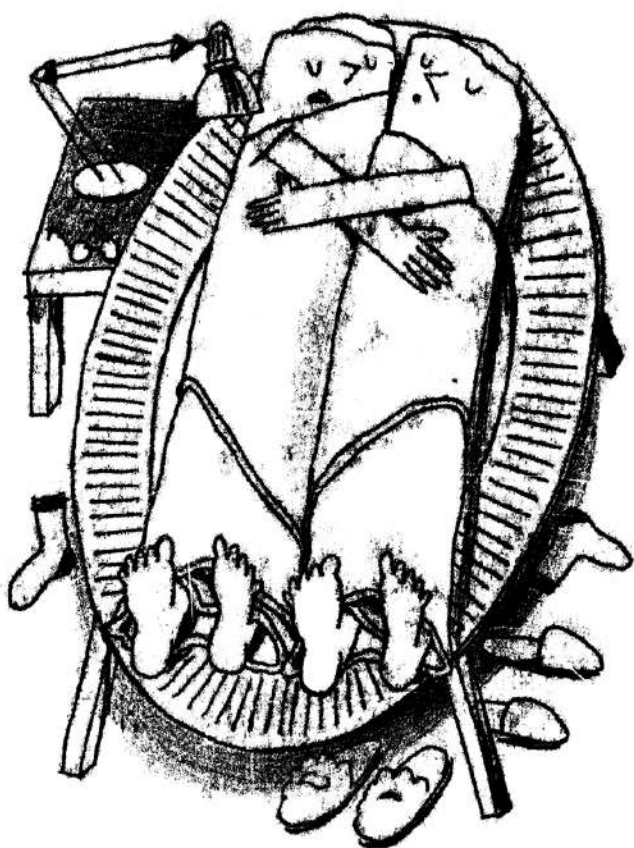
Ach, Afrika, tak tam je tá Etiópia, zapísal si v hlave tento poznatok Peter, ale navonok sa tváril, že to všetko už dávno vedel.

„Vybrali sme sa spoznať africké hudobné nástroje. Tie sú úplne iné ako naše. Bubny, hrkálky a xylofóny, o akých sa ti ani nesnívalo,“ vysvetľoval zoširoka Miši. Peter, s ktorým sa hudobný sluch rozkamarátil už v škôlke, ho napomenul, aby sa radšej vrátil k palacinkám.

„Vyčkej chvíľu, blížim sa tam,“ odvetil mu Miši.

„Najviac toho uvidíte, keď pôjdete na miestny trh,“ odporučil nám kamarát. „Tam nájdete možné i nemožné.“ Tak sme sa tam vybrali. Lenže keď sme tam dorazili, pred nami sa rozprestierali stovky a stovky stánkov. Bol to najväčší trh na celom kontinente. More ľudí a oceán vecí. Všetci chodili hore-dole a handrkovali sa o ceny. Museli sme sa pochytať za ruky, aby sme sa nestratili.

„Kde je Žolko?“ zrazu zakričal Macho, ktorý si všimol, že náš najmenší kamarát chýba. Strhol ho prúd ľudí. Hľadali sme ho a hľadali, ale nemali sme šťastie. Už sme boli zúfalí, keď sa o pár metrov od nás vystrčili do vzduchu husličky. Spojili sme sily

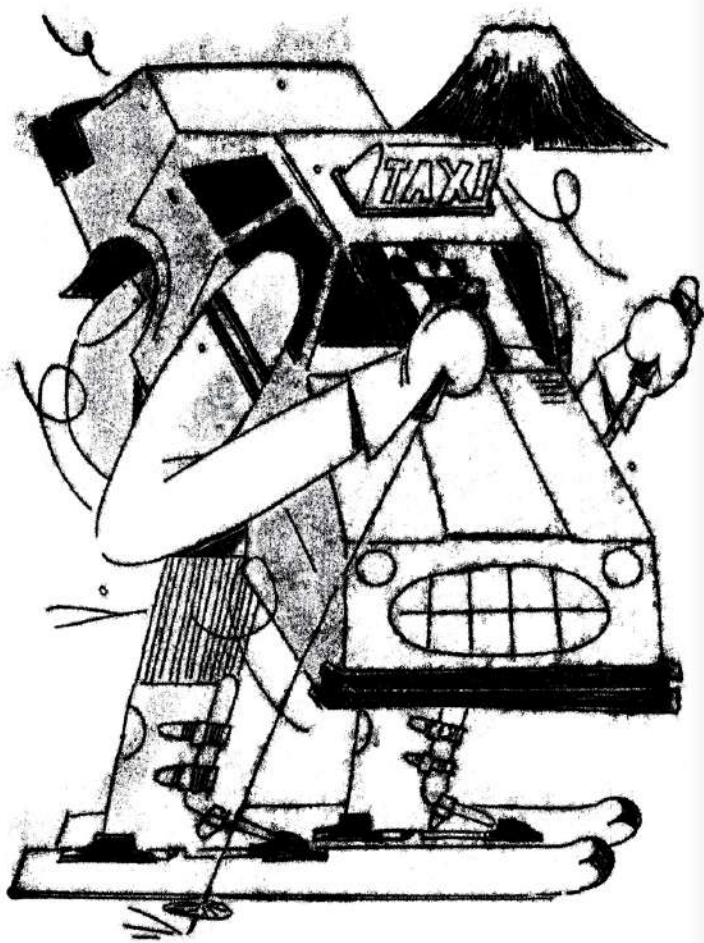
3. PETER, HUDCI A PIRÔŽKY LÁSKY

Cez víkend sa Peter s rodičmi a Mášou vydali k dedovi na dedinu. Dedo potreboval pomôcť s kadečím v záhrade. „Ostrihať kríky, vyfahať burinu, urobiť nový chodník ku kurníku, vymiešťať pavučiny na priedomí, namaľovať dvere v kuchyni...“ rapotal dedo, čo všetko treba urobiť. Máša sa pozrela na Petra a za dedovým chrbtom gúfala očami. Peter sa začal smiať, ale dedo sa pohotovo otočil a prepichol ho ostrým pohľadom, ako keď na opekačke palička prejde špekáčikom.

Musím Petka udržať pri práci, inak mi Waltera opäť načisto vyšfavi. A kto bude potom naháňať potkany v stodole, dumal dedko. Našťastie je toho neúrekom, čo môže robiť.

Bolo ich tu dnes dosť, a tak si prácu pekne podelili. Peter dostal za úlohu vymiešťať pavučiny, ale akokoľvek sa snažil s metlou vyskočiť, na pavučiny nedočiahol. Skúšal sa ich zbaviť strielanim z praku, ale namiesto pavučín rozbil okno. Dedko ho preto presunul do záhrady, aby vyfahal burinu, ktorá sa nastahovala do mrkvových a petržlenových hriadok. Lenže Peter namiesto buriny omylom povytáhal mrkvu i petržlen.

„Petko-pletko, vyfahal zle všetko,“ jojkala mamka, ktorá ich musela jeden po druhom strkať späť do zeme.

„Cibuliaci!“ zvýskla so smiechom Lola.

„Na chvíľu sme sa zohriali, ale onedlho nám začali mrznúť aj prsty na nohách. Žolko, ktorý mal na starosti balenie ponožiek, ich síce zabalil, ale zabudol zaštopkať. A tak sa na nás z každej jednej cerili dierky ako na ementáli.“

Petra pri predstave takej tuhej zimy poriadne striaslo a zašúchal nohami pod perinou, aby si zahrial chodidlá.

„Vedeli sme, že musíme niečo rýchlo podniknúť. Nebolo času nazvyš. Tuto Pišti začal od toho mrazu blúzniť. Aspoň sme si to mysleli, lebo zrazu skríkol: ‚Aha, had!‘ ‚Kde by sa tu v tejto fujavici fujavíc vzal had?‘ kričal na neho zúfalý Miši.

No ale to sme si už aj my šúchali oči. Ver tomu či nie, pred nami sa plazil dlhý tenký biely hadík. Šmýkal sa po ulici ako blesk.“

„Ako namydlený blesk na namydlených korčuliach,“ opravila ho Lola.

„Za ním!“ skríkol som. Z husličiek sme si urobili sánky, pohotovo na ne naskočili a šmýkali sme sa za tým čudným tvorom. Doľava, doprava, šinul si to vyprázdnenými ulicami. Už sme si aj mysleli, že sme ho stratili, keď sa tu znenazdajky na druhej strane ulice otvorili dvere. Na chodník sa vyvalil kúdoľ teplej pary a za ňou sa tiahla omamná vôňa.“

„Takmer taká, akou vôňala dnes večer vaša kuchyňa,“ vzdychla si Lola.

„Z dverí vystúpil nízky páňko. Okolo pása mal zaľúlanú modro-bielu pásikavú zásteru, ktorá leďva obišla jeho brucho, a vo vlasoch uviazanú červenú šatku. V ruke držal obrovský nôž, ktorý vyzeral ako sekera. Malými, ale prudkými pohybmi ho brúsil o kus kože.“

„Hotový horor,“ skríkol Žolko.

„Od strachu sme sa schovali za kandeláber. Nedôverčivo, s očami prížmúrenými až tak, že vyzerali ako zrnká ryže, si prezrel ulicu. Zľava doprava kontroloval, či je vzduch čistý. Učupení